והשאר נאכלות בפדיון אמרוה רבנן קמיה

דרב חסדא זו הא דלא כרבי דאי רבי כיוון דאמר

שחימה מקדשא דפריק להו היכא אי דפריק

להו מאבראי כיון דכתיב לפני ה' איפסיל להו

ביוצא אי גוואי להא מעייל יחולין לעזרה אמר

להו רב חסרא לעולם כרבי ופריק להו גוואי

וחולין ממילא קא הוויין אמר ליה רבינא לרב

אשי והתניא כשהוא פודן אין פודן אלא בחוץ

הא ודאי רבי אלעזר בר' שמעון היא דאי רבי

הא איפסלו להו ביוצא אמר ליה רב אחא

בריה דרבא לרב אשי לימא תיהוי תיובתיה

דר' יוחנן (6) מיהא דאיתמר ג'תודה ששחמה על

שמונים חלות חזקיה אמר קדשו ארבעים

מתוך שמונים ור' יוחנן "אמר לא קדשו

ארבעים מתוך שמונים ולאו מי איתמר עלה

אמר רבי זירא הכל במודים היכא דאמר

ליקדשו ארבעים מתוך שמונים דקדשה הכא

נמי דאמר ליקדשו תרתי מתוך ארבע תני ר'

חנינא מירתא קמיה דר' יוחנן שחם ארבעה

יכבשים על ב' חלות יו מושך שנים מהן וזורק

דמן שלא לשמן שאם אי אתה אומר כך

הפסדת את האחרונים אמר לו ר' יוחנן סוכי

אומר לו לאדם עמוד וחמא בשביל שתזכה

והתנן ∞אברי חמאת שנתערבו באברי עולה

ר' אליעזר אומר יתנו למעלה ורואה אני את

בשר חמאת למעלה כאילו היא עצים וחכמים

אומרים יתעובר צורתן ויצאו לבית השריפה

אמאי לימא עמוד וחמא בשביל שתזכה עמוד

וחמא בחמאת בשביל שתזכה בחמאת

אמרינן עמוד וחמא בחמאת בשביל שתזכה בעולה לא אמרינן ובחדא מילתא מי אמר

והא יתניא הכבשי עצרת ששחמן שלא לשמן

או ששחמן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן

ם הדם יזרק והבשר יאכל ואם היתה שבת

לא יזרוק ואם זרק הורצה להקטיר אימורין

לערב ואמאי לימא עמוד חמא בשביל שתזכה

עמוד חמא בשבת כדי שתזכה בשבת אמרינן

עמוד חמא בשבת כדי שתזכה בחול לא

עמון וופא בשבונ כו שוניכו בווק את אמרינן ובתרתי מילי לא אמר "והתנן חבית (0) זו של תרומה שנשברה בגת

העליונה 🕫 ובתחתונה חולין ממאין מוְדה רבי

אליעזר ור' יהושע שאם יכול להציל ממנה

רביעית במהרה יציל ואם לאו ר' אליעזר אומר

 לקמן פ: פא. קו. צ"ב פא: זבמים עז. חולין קל:], כ) [עי' מוס' לקמן פ: ד"ה וכי ומוס' לקמן פא. ד"ה אם אימא], נ) לקמן עח. עירובין נ. קדושין נא, ד) קדושין נה: שבת ד., ד) וַדְּחִים עוֹ.], ו) מיר כח: בינה כ: ע"ש, ז) פסחים טו. תרומות כ: ע"א, ז) פסקים טו. תרומות פ"ח משובה טי, ח) נפשל מון, סייח משובה טי, ח) נפשל מון, סייח ושקה שון ושסן, ז' למובה הסקי"ד אח"כ דיה יממנו. צ"ק, כ' בי צ"ק, ט' בי צ"ק, ס' בי צ"ק, ס' בי אלו דבר ברש"ק סוף פרק די יממעאל ותמלא ביאור דבר החוף אלו בארובה, מ) חזו כולהו. צ"ק, ט' י"א אלא לא גמר קדושה מון מי אלי אל מנה קדושה מון צ"ה מון ביאור מון צ"ח ביאור מון מון צ"ח ביאור מון צ"

הגהות הב״ח

כו'. נ"ק, **כו**) רש"ק, **ע**) נ"ל דמטאת. נ"ק, **כ**) [אולי נ"ל בתמורתה ומתה אחת מהן],

ל) ל"ל דבסמוך. ל"ק,

 (4) גמ' תיופתיה דר' יוחנן מהא דאיתמר: (5) שם והתנן חבית שנשברה בגת העליונה נהתחתונה טמאה מודה כל"ל ומיבות של תרומה ומיבת חולין נמחק: (1) רש"י ד"ה הא ודאי וכו' מטעמיה דלא קדשו לה כלל המ"ד ולח"כ מ"ה לא קדשו מ' מתוך פ' והכל נמי: (ד) ד"ה הכל מודים כו' ולע"ג דלל ידע הי מינייהו קדוש הס"ד: (ה) ד"ה עמוד וחטא שלא לשמן חוטא הוא:

רבינו גרשום

הא קא מעייל חולין לעזרה דאסור כדאמרי׳ מה אני בשלך אסור איסור יוצא אף שלך מסור איסור: לימא תיהוי כשלי אסור: לימא תיהוי תיובתיה דר׳ יוחנן דאמר לא תיובתיה דרי יודונן דאמר לא קדשו ארבעים מתוך שמונים מהא ברייתא דתניא מושך ב- שתים מהן ומניפן. מושך ב' מהן מן הכבשים ווורק דמן שלא לשמן שכירון שכשרין שאם אי אתה אומר כן שלא לא אתה אומר כן אלא זורה בראשונים לשמן אלא זורה בראשונים לשמי אלא זורה בראשונים לשמי אלא אלא צורה בראשונים לשמי אלא אלא זורה בראשונים לשמי אלא אלא זורה בראשונים לשמי אומר בן ----אלא זורק הראשונים לשמן האחרונים דחוין הן ונפסלי . אפילו שלא לשמו דכבר ניתר אפילו שלא לשמן דכבו ניתר

הלחם בראשונים ואין לך דכר

שנדהה מלשמו ואינו כשר

שנדהה מלשמו אלא

לשמו וכשר שלא לשמו. אלא

לשמן דעריין לא בוחדו הדי יידי

לעשו דעריין לא בוחדו הדי יידי

לעשוה לכתהלה שלא לשמן.

בער מצי זריק: עמוד חטא.

לעשוה לכתהלה שלא לשמן.

אברי חטא. הנאכלין לכהנים:

שברי חטא הנאכלין לכהנים:

יונו למעלה מעל גבי המזבח

יונו למעלה מעל גבי המזבח

הלחסריו רוואה אינ את בשר להקטירן ורואה אני את בשר . החטאת למעלה כאילו הן עצים החטאת למעלה כאילוה ון עצים
והשאר נאכל: ואמאי. אמרו
והשאר נאכל: ואמאי. אמרו
חכמים תעובר צורתו לימא
עמוד וחטא להקטיר איברי
חטאות בשביל שתוכה בעולה
ל) לא אמרינן אלא עולה
ששחטן שלא לשמן שקורם
ששחטן שלא לשמן שקורם
השוימה לא בידעו הררשית
השוימה לא בידעו הררשית השחיטה לא קדשו הכבשים לשנותן לזבח אחר: חבית של תרומה שנשברה בגת העליונה והתחתונה בבור חולין טמאין. שאם יכול

ל) נכאה דחסר כאן וכל"ל עמוד וחטא וכו' אמרינן עמוד וחטא בחטאת בשביל שחוכה לעולה לא אמרינן אלא כולו לשריפה אולא:

שימה מקובצת

ל) הא דלא כרבי. פ"ה אלא כרבי אליעוד דאכר לא קדשה שחיטה ולא מיפסל ביוצא. תימה מ"מ שמא על הני דנפקו נשחטו ב" הכבשים ושחיטה ישה זיקה הואמר מהר"ם דכיון דלאחריות נחכוין להפריש ארבע כיצאו הוי האכדון אידך היר לאחריות שמשטע עליים.

והשאר נאכלות בפדיון. כדמפרש ואזיל: הא דלא כרבי. אלא כרבי אלעזר בר׳ שמעון דאמרם שחיטה לא מקדשא לפיכך אפשר להו בתקנה זו קודם זריקה שעדיין אין להם שום קדושת הגוף והרי הן כתחלתן ומושך איזה שתים שירלה וזורק הדם עליהן ומקדשן ומתירן ואלו שנשארו

בקדושת דמים שלהן אסורות עד

שיפדו ופודן ככל קדושת דמים ואוכל כל ין מה שירנה: דאי רבי כיון דאמרש שחיטה מקדשה. נהי דשתים מהן אין להן אלא קדושת דמים וישנו בפדיה דכבשים מידי דחזו להו קמקדשי ואינך הדושת דמים בעלמא עלייהו ונפקי לחולין ומביא מעות ואומר בכל מקום שהן השתים שאינן מקודשות יתחללו על מעות הללו ובלא פדיה לא מתאכלי דלא שריא להו זריקת הכבשים מיהו היכא פריק להו והיכי משתרו והרי אינו מכיר אלו הן שאינן מקודשות: ואי מפיק להו לכולהו אבראי ופריק להו. לתרתי מינייהו: כיון דכתיב. בשתי הלחם: לפני ה'. והניף הכהן אותם על לחם הבכורים וגו' וויהרא כנו שמע מינה פנים נינהו: איפסלו להו. המקודשות ביולא ומתוך שאין אתה מכירן הרי כולם פסולות: ואי. דפריק להו גואי ואוכלן ין כהן בפנים לארבעתן השתים חולין והשתים קודש קמעייל חולין לעזרה: ממילא הויין. דתוך העורה הן נעשין חולין והוא לא הכניסן משנעשו חולין: והסניא אין פודן אלא בחוץ. משום חולין לעזרה: הא ודאי. חן דקתני פודן בחוץ דלח כרצי ועושה תקנה זו קודם זריקה ומושך איזו שתים מן שירלה. והוא הדין דהוה מלי למיפרך ברישא דאי רבי ין ארבעתן בעי לאונופי בהדייהו דהא לא ידע מי הן יאן דקדושות ומיהו דאלימא מיניה אקשי ליה עד דאפקיה (ג) מטעמיה: לא קדשו יבן לה כלל. והכא נמי אמאי קדשו שתי חלות מתוך ארבע: הכל מודים כו'. ואע"ג דלא (ד) פריש הי מינייהו: טוראתא. שם מקום: ד' כבשים. ואין הדין אלא שנים: שאם אי אתה אומר כן. לזרוק את שלא לשמה תחילה אלא לשמו תחילה: הפסדת את האחרונים. כדאמר לעיל (דף מו:) אין לך דבר שנראה יג] לשמן ונדחה מלשמן כגון הני דמשורק ראשונים לשמן תו לא חזו הנך לשמן וכיון יד] דנדחה מלשמן אין כשרין שלא לשמן כשאר כל הזבחים מו]. ל"א שאם אי אתה אומר כן אלא ארבעתן לשמן הפסדת את הנזרקים באחרונה דהא לא לריכי ופסולין: עמוד (ה) העה. מין ושלה לשמן חוטא הוא דאסור לשנות

בובחים: בשביל שתוכה. לחכול חת השנים: חברי חעחת. הנחכלין

עולה: חשא בחשאת לוכות בחשאת. כגון לעיל בכבשים שחוטא בעלמו חוכה בעלמו אמר: לפני זמנן. קודם עלרת: לאחר זמנן.

והעלה למובח חטאת שאינה ראויה לו בשביל שתוכה שלא להפסיד כבשים דזוכה יח] בהן בו ביום: חבים של סרומה ה/שנשברה בנס] העליונה. היינו עדשים שקורין מי״ץ: סחסונה. בור שלפני הגת: והסחסונה טמאה. שיש שם חולין טמאין: מודה רבי אליעור ורבי יהושע כו'. אע"ג דחייש רבי יהושע לקמן [ע"ב] בהפסד חולין מודה הוא שאם יכול לחזור אחר כלי

לכהנים: שנחערבו באברי עולה. העולים יולמובח ינתנו למעלה כולם על המערכה: ואמאי. יצאו לבית השריפה: לימא עמוד חטא. לאחר עלרת: הדם יורק. שלא לשמן: ואם היחה שבם. אשלא לשמן קאי ועלרת ושבת היא לא יזרוק דכיון דאידחי מקרבן ליבור תו לא דחי שבת: ואם זרק הורלה ע"מ להקטיר אימורין לערב. אבל היום לא יקטירם: לימא עמוד וחטא. יזרוק בשבת לכתחילה: בשביל שחוכה. להקטיר אימורין לערב ותאכל יו בשר ואמאי אמר לא יזרוק ונפסל הדם בשקיעת החמה: עמוד חטא בשבם בשביל שחורה בשבם אמרינן. כגון

כדאמר באיזהו מקומן (זבחים דף נה.) ופרק התערובות (שם עו.) מייתי כה"ג וגרסינן אי אבראי איפסילו ביוצא: לי לעולם כרבי. ואין התנור מקדש כיון מי יש דלא קדשי כולהו ב] כדפרישית אי נמי כמאן דאמר (לעיל דף ז.) אין כלי שרת מקדשין אלא מדעת: הא דלא ברבי. משמע דלרבי אלעזר ברבי שמעון לא מקדשה שחיטה כלל אלה זריקה דהי מקדשה היאך מושך החר שחיטה דילמה הני לה קידשה השחיטה בא] ונראה שמקדשת הכל 0 ס [ולא] כמו גמר קדושה אבל לרבי שהוא גמר קדושה אי אפשר לקדש זה בלא זה: שנים מהן וזורק דמן שלא כבן לשמה. תימה

ביון דכתיב לפני ה' אפסיל ליה ביוצא. אע"ג דגכי לחמי תודה נמי

כתיב לפני ה' (ויקרא ז) ונאכלין בכל העיר הכי קאמר כיון דכתיב לפני ה' אלמא בעינן פנים ומיפסיל ביולא מדאיתקש לחטאת

הא כיון דהחקקו בשחיטה אבד הלחם אבדו הכבשים אבדו הכבשים אבד הלחם וי"ל דשחיטה דהני כבשים לא קבעה כיון דלא נתברר מי הם המוקדשין וכולהו לא חזו:

חמאת בשביל שתזכה בחמאת אמרינו. ואפילו היה עובר דומיא שי דעולה דעובר בלאו דכל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו ופ' כילד לולין (פסחים ד' פה.) אין עשה דואכלו את הבשר דוחה לאו דועלם לא תשברו בו ולא אמרינן עמוד וחטא בשביל שיזכה באכילה לא דומה אכילה להקטרה דאיכא תקנת קרבן ועדיפה והפילו היכה דאיכא תקנת קרבן לא אמרינן אלא היכא דנשחט בג] כדאמרינן לעיל (דף מו.) אבד הלחם אבדו הכבשים ולא שרינן לשוחטן שלח לשמן וגבי תודה שנתערבה בתמורה 🗣 דחבירתה אין לה תקנה אע"ג דליכא אלא איסורא לחולין בעזרה פ׳ התודה (לקמן פ:) וטובא איכא מיהו קלת קשה דבפרק התערובות (זכחים עח.) אמרינן נתערב בדם התמלית ישפך לאמה ולא אמרי׳ חטא בדם התמלית בשביל שתזכה בדם הנפש וי"ל דמשום גזירה הוי כדמסיק התם והא דתנן בהקומן (לעיל כג.) נתערב קומלה בשיריה לא יהטיר דאע"ג דגופה דמנחה היא לא אמרינן חטא בשירים בשביל שתוכה

בקומן כיון שיש להן שני שמות: או ששחמן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן. ונ"ל דאפי׳ לשמן כשרין דהא אין לך דבר שכשר שלא לשמן ופסול לשמן ונראה לי דאתיא כתנא

דבי לוי ל) דסמוך דלמאן דפסל בהו שלא לשמן אם כן מאי שנא מחטאת יולדת דהויא מחוסר זמן קודם זמנה: חמא בשבת בשביל שתובה בשבת. מימה יזרוק כדי לאוכלן חי דכי האי גוונא תכן פרק

מרד

שתי הלחם (לקמן דף נט:) בד] וי"ל דאין זה זכות ואין לחטא בכך ואין לדמות למה שהתירו לרדותה קודם שיבא לידי חיוב שבת (שבת ד' ד.): כבשי

טהור לקבל בו אפי רביעית יציל ואע"ם שבין כך ובין כך תפול התרומה למוך החולין וילך הכל לאיבוד לפי שתרומה טמאה אין לה תקנה: תכדד אימורים לערב מיירי בדאיתנה! ולא לצדרין קתני אלא ה"ק ביו"ט זורק כשנטמאו ובשבת אינו זורק אף כשנטמאו ואי זו ק הורגד אף בשלא נטמאו בין בחול בין בשבת. תוסי אודות ורש"י פ" כיון דאסור להקטיר אימורים נשאום בסו שנטמאו או אבדו ושריא בשר באכילה. גליון: זו] ם תיבות של תוכום נמחק: פ] העליונה והתחתונה טמאה: ז) כל מי: ז) ראוכלן להו: ס) ורואי. הא דקתני פודן בחוץ כר" אליעור ועושה: 1) שורם מהן שירצה

דאע״ג דר׳ אליעזר בעי תרתי מ״מ לא בעי שחיטה מבוררת וכיון דאמר תרתי מגו ארבע ולאחריות הפריש מהני. והקשה בקונטרס הלא בין לאביי ובין לרבא ממרי לעיל דלר׳ אליעזר לא תפיס פריונם היאך אמרי פודין ותירק ה״מ היכא דנזרק דמו שלא לשמו "האדחו להו החלות אבל הכא פריק להו קודם זריקה ומגו דחזי לקרבן דאי בעי האי מניף ואי בעי האי מניף אלימא למתפס פריונם גליון: ופ״ה דמצי החלות אבל הכא פריק להו קודם זריקה וכנו דחוי לקרבן דאי בעי האי מניף ואי בעי האי מניף אלימא למתפס פדיונם גליון: ופייה דמצי למפרך דאר העופר המעייה בעי בעובר בלועבר מהירבון היה דעל ארבו למפרך דאר העופר המעייה בעי בעם בעובר בלועבר מהירבון שנים ומניפן ולא ארבעתן היינו דאין מניפן יחד שהוברך למשוך שנים לזבח אבל מ"מ יעשה אר העופר לאחר מיתה דמשמע שמים מבעי צנמן עם הכשיבים והא אראברינן מושך ושנים אינו ר"ל שנים לבד אלא ד"ל לשנים בעני צנמן עם הכשיבים והא אראברינן מושך ושנים אינו ר"ל שנים לבד אלא ד"ל לשנים בעני צנמן עם המקשה איפטלה באוצ היאך הם באלות מפריוני מאה אם אותה שקשקשה השיטוה בפני צנמן, הו"ח: דאר רבי כיון מאמר ושלום לפרות ביותר על האחרון ואע"ב דשהיטה עושה זיקה ותוכל להקשות איך יכול לפרותם בשלמא לרי אליינור מושר חבר הורם להיון ויפוס ויותר אינה מוציאה ביידי אמתי קשה א אבד הלחם וא"כ אבר כבשים הא לא הקשיל הע"ל בל דבר. תנ"ח: 2) מושך שנים כרי הא"ח שמא אותן שהום למורת בשני עצרה אותן שהום העם להורת בשנים עבר ולא הקש"ל לא לשמו נתבטל מתורת כבשי עצרה אותן שהוא והוב להתו ומיכן למתורת כבשי עצרה אותן שהוא זורך שלא לשמו נתבטל מתורת כבשי עצרה אותן שהוא ותר להום ומצו מרבטל מתורת כבשי עצרה אותן שהוא זורך שלא לשמו נתבטל מתורת כבשי עצרה אותן שהוא זורך שלא לשמו נתבטל מתורת כבשי עצרה

קים א ב מיי׳ פי״ב מהלכות פסוה״מ הלכה טו: קב ג מיי׳ פ״ח מהלי חמידין ומוספין הלכה יג: קבא ד מיי׳ פ״ו מהל׳ פסוה״מ הלכה כ: יאנט כ.

עין משפמ

גר מצוה

פסוה"מ הלכה יט: לעזי רש"י

מי"ץ [מיי"ץ]. עַרַבָּה (חלק של גת, שבו מניחים את הענבים).

מוסף רש"י . הובא בסוף המסכת

שימה מקובצת (המשך)

לחם וי״ל דכיון דלאחריות הביאם לא הוי אבדו כבשים נכנסו האחרונים תחתיהם. מיהו קשה להר"ם דקא פסיק ותני שמושך שנים . מהם אפי׳ הם הראשונים ואע״פ האחרוו) והאחרונותו לא עשה כלום. ואיך מצטרפין השחיטה של (ראשון) [הראשונות] והזריקה של (אחרון) [האחרונת] דודאי [אם] לא נשחט (האחרון) [האחרונות] אלא לאחר זריקת הראשונים י ניחא (דמטעם) [דהטעם] דהאחרונים יכנסו הראשונים ויקדש וואפונ בין קיט טוו פוק וזריקתם את הלחם אלא להשלים זריקת האחרונים שחיטת הראשונים היכי שחיטת הראשונים היכי משכחת לה אחריות כזה ר״ל דוראי אשכחנא כה״ג במעילה (עי׳ לקמן דף פ׳ ע״א) השוחט שני אשמות לאחריות (נשפך דמו של אחד מהן) זריקת השני מהניא לפטור בשר חברתה מן -רייעולדי, מר״א ועוד כתורם המעילה: תו״ח [עוד כתוב] . וא״ת משמע שאין כאן קפידא איזה שנים זריק לשמן ואיזה מהן זריק שלא לשמן ובלבד מהן זריק שלא לשמן ובלבד שירורק תחלה שנים שלא לשמן ואפי. נשחטו אותן לשמן האמאי אם לשמן באחרונה ואמאי אם נשחטו באחרונה אוהן דוריק דיהו לשמן היכא מהניא וריקה דירהו להתיר הלחם באכילה והרי לא הוקדש הלחם ע"י שחיטתן כי אם ע"י שחיטת שחיטתן כי אם ע"י שחיטת שחיטתן כי אם ע"י שחיטת " שנים (האחרונים) [האחרים] דנשחטו תחילה וי"ל דהוי כאילו שחט ארבעתן לאחריות . כדאמרי׳ במעילה השוחט שתי (חטאות) [אשמות] לאחריות דמו מהני (להתיר) [לפטור] המו מהני (להתיר) [לפטור] הכשר דחברתה [מן המעילה]. תוס' אחרות: ג] הדם יזרק כו'. וא״ת הניחא למ״ד נדרים ונדבות קרבין ביו״ט דנקטיר האימורין ונאכל הבשר אלא למ״ד אין קרבין אלא עד הערב א״כ היאך הבשר יאכל כל כמה . דלא מתקטר אימורים כהנים לא מצי אכלי בשר: (הגה"ה) . דמשמע אפילו ביו״ט מתאכלי הבשר א) וי״ל הא דאין הבשר בהקטרת האימורין ואע״ג דאמר ואם זרק הורצה (לערב האימורין האימורים) [להקטיר אימורים] לערב ההיא מיירי בשלא נטמא ומילי מילי קתני א"ג י"ל כיוז דאין האימורין ראויין להקטיר היום עד לערב כמאן דלית להו